Dva spisovatelé. Jeden velký příběh.
A konec, který všechno změní.

EMILY HENRY

autorka bestsellerů *Kde je mi dobře* a *Povedená historka*

Krásný, velkolepý život

přeložila Barbora Fremlová

Krásný, velkolepý život

Great Big Beautiful Life
Copyright © 2025 by Emily Henry Books LLC
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Barbora Fremlová, 2026
Cover © Holly Ovenden, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7422-7 (pdf)

Krásný, velkolepý život

EMILY HENRY

přeložila
Barbora Fremlová

Pro mámu a moje tři babičky.
Život je složitý. Vaše láska složitá nikdy nebyla.

1

Jedno staré moudro říká, že každý příběh má tři verze: *tvoji verzi, moji verzi a pravdu*.

Autor zmíněného citátu sice pracoval u filmu, ale tohle pořekadlo platí i pro žurnalistiku.

Neměli bychom nikdy nikomu stranit. Měli bychom se soustředit na fakta. Právě z faktů se totiž nakonec poskládá pravda.

Fakt: Robert Evans – producent, šéf filmového studia a herec, který vymyslel ten snadno zapamatovatelný citát o pravdě – byl sedmkrát ženatý.

Fakt: Já, Alice Scottová – novinářka píšící pro časopis *Scratch*, začínající autorka životopisů, jinak celkem nula – zatím ani oficiálně nechodím s mužem, s nímž se vídám už sedm měsíců.

Fakt: Robert Evans měřil 175 centimetrů, takže byl stejně vysoký jako já.

Fakt: Je dost dobře možné, že se můj život brzy obrátí vzhůru nohama, ale místo toho, abych se rozběhla k malebnému laťkovému plotu, za nímž na mě čeká můj celoživotní sen, sedím v autě z půjčovny, klimatizaci nechávám jet na plné obrátky a čtu si na webu IMDb životopis muže, o jehož existenci jsem před třemi minutami neměla ani ponětí, protože jsem si vzpomněla na jeho moudro o příbězích. A taky protože tím oddaluju svůj odchod.

Ačkoliv se víc těším, než bojím, i tak jsem *pořádně* nervózní. Naposledy se zhluboka nadechnu, vypnu motor a otevřu dveře auta.

Okamžitě mě obklopí dusný, horký vzduch typický pro letní poledne ve státě Georgia, která dobře znám a zbožňuju, a příjemný pocit ještě umocňuje solí provoněný mořský vítr vanoucí z vody kolem ostrova Little Crescent.

Ještě jednou se ujistím, že u sebe mám zápisník, diktafon i propisky, zaklapnu dveře auta a v předklonu si v bočním zrcátku zkontroluju zpocenou ofinu.

Zkouším se nešklebit a nasadit neutrální výraz. Musím si za každou cenu zachovat chladnou hlavu.

Fakt: Zachovat chladnou hlavu se mi nikdy v životě nepovedlo.

Otevřu bránu, podrážky sandálů klapou na kamenné cestě, která se vine kolem hradby rostlin tvořené trávou, palmou, opuncií, slanorožcem a mým oblíbeným dubem virginským.

Jedenáct let žiju v Los Angeles, ale jakmile někde natrefím na dub virginský, hned mi v hlavě naskočí: *Jsem doma.*

Přede mnou se objeví okouzlující tyrkysový dům na dřevěných sloupcích a já vystoupám po několika otlučených dřevěných schodech ke křiklavě růžovým vchodovým dveřím, které jsou celé pokreslené bílými spirálami.

Přivítá mě náležitě výstřední domovní zvonek. Vypadá sice úplně obyčejně, ale jakmile ho stisknu, místo zvonění se rozezní zvonkohra.

Ještě se nadechuju, když se rozletí dveře a vykoukne z nich malá zamračená šedovlasá žena ve vybledlé flanelové košili a džínech.

„Dobrý den!“ Pokusím se jí podat ruku. „Jmenuju se Alice. Scottová.“

Nechápavě na mě upírá světle modré oči. Vlasy má zastřižené nakrátko.

„Z časopisu *Scratch*," snažím se jí osvěžit paměť.

Bez mrknutí oka na mě dál zírá.

„Totiž, nejsem tu jako zástupkyně časopisu *Scratch*. Pracuju v něm, ale přijela jsem kvůli knize."

Ani to ji nevyvede z míry. Na okamžik mě chtě nechtě napadne, jestli to celé není nějaká propracovaná lest, kterou snad zorganizoval její syn ve středním věku, jenž celé dny vysedává ve sklepě u počítače a podobně důvěřivým spisovatelům, jako jsem já, rozesílá e-maily či vysokým, třaslavým hlasem telefonuje, aby se mohl vydávat za osmdesátiletou ženu.

Nestalo by se mi to poprvé.

Odkašlu si a znovu se na ni usměju: „Promiňte, vy jste Margaret?"

Nevypadá sice jako Margaret, ale poslední dochované fotky ženy, s níž se mám sejít, jsou nejméně třicet let staré. Takže by to klidně *mohla* být ta kdysi slavná, téměř legendární (alespoň pro určitou skupinu lidí, do níž se řadím i já) Margaret Grace Ivesová.

Bulvární princezna. Říkalo se jí tak jednak proto, že byla dědičkou mediálního konglomerátu rodiny Ivesových, a jednak se jí v letech, kdy platila za celebritu, dostávalo téměř neustálé pozornosti paparazziů a bulvárních redaktorů.

Žena přede mnou propukne v hlasitý, upřímný smích a otevře dveře. „Jmenuju se Jodi," řekne a v hlase má náznak nějakého přízvuku, možná německého. „Pojďte dál."

Vejdu do chladné vstupní haly, kde to voní po citronu a mátě. Jodi se nezastaví ani nezpomalí a pochoduje dál do domu, takže zavírání i zamykání dveří zůstane na mně.

„Je to tu nádherný," zašvitořím.

„Je tu vedro jako v pekle a místní komáři jsou krvežízniví jako Drákula," opáčí Jodi.

Vzpomenu si na Roberta Evanse: *Moje verze, tvoje verze a pravda.*

Na konci úzké chodby Jodi zabočí do další haly. Dům připomíná vzdušný, světlý labyrint plný nabílených panelů a ozdob z mořského skla, v jehož středu se nachází prostorný obývací pokoj, který má místo většiny stěn velká okna.

„Počkejte tady a já zatím přivedu *madame*," utrousí Jodi pobaveně. Odemkne jedny ze zadních skleněných dveří a vyjde na dvůr za domem, kde se rozprostírá zahrada s malým bazénem, větší a divočejší než ta před domem.

Chopím se příležitosti a pomalu se projdu po pokoji, v hlavě mi hučí moře myšlenek a usmívám se tak intenzivně, že mě z toho začíná bolet čelist. Odložím si věci na nízký konferenční stolek z ratanu a zkřížím ruce, abych se při obhlížení místnosti omylem něčeho nedotkla. Zdi jsou pokryté uměleckými díly, před okny visí trsy pokojových rostlin a další rostliny stojí v hliněných květináčích na podlaze. Nad hlavou se mi líně otáčí větrák z přírodních materiálů a na každičkém kousku starožitného dřevěného nábytku se obálkou dolů válí neuspořádané hromady knih s popraskanými hřbety, z nichž většina pojednává o zahradničení a pěstování rostlin.

Je to krásný pokoj. Už si v duchu načrtávám, jak bych ho popsala. Jediný problém spočívá v tom, že si stále nejsem jistá, že budu mít opravdu důvod ho popsat.

Protože zatím nic nenasvědčuje tomu, že je to dům Margaret Ivesové. Nejsou tu žádné fotky její proslulé rodiny. Žádná starší či novější čísla desítek časopisů nebo novin, které Ivesovi vlastnili. Žádné zarámované obrázky honosného sídla rodiny Ivesových na kalifornském pobřeží, kde Margaret vyrůstala, žádná cena Grammy jejího zesnulého manžela na krbové římse. Není tu nic konkrétního, co by ji spojovalo s už neexistujícím mediálním gigantem či radostmi a starostmi, o nichž vydavatelé konkurující rodině

Ivesových s velkou radostí informovali veřejnost v době, kdy Margaret ještě svět ležel u nohou.

Dveře se znovu otevřou a já se otočím s očekáváním, že se vrátila Jodi. V duchu se přemlouvám, abych se zeptala, kdo přesně mě kvůli téhle schůzce donutil strávit jedenáct hodin v letadle a tři čtvrtě hodiny v pronajaté Kie Rio.

Ale pak ve dveřích spatřím ženu.

Trochu se zmenšila, trochu přibrala – předpokládám, že většina z toho budou svaly – a vlasy kdysi černé jako uhel má teď šedohnědé a protkané stříbrem.

Nevyzařuje z ní už žádná přitažlivost, nádech peněz ani moci, ale modré oči jí pořád šibalsky jiskří, stejně jako na všech fotografiích, které jsem viděla. Má v očích cosi nepolapitelného, nepojmenovatelného, co *dědičku novinového impéria* proměnilo v *princeznu titulních stránek*.

„Dobrý den." Překvapí mě, jak vstřícně zní její hlas, stejně jako mě to šokovalo během několika krátkých telefonátů, které jsme v posledních týdnech vedly. „Vy jste určitě Alice."

Sundá si zahradnické rukavice, položí je na opěradlo nejbližšího bílého ratanového křesla, bosá vyrazí ke mně, a než natáhne ruku k pozdravu, otře si ji o plášť.

„Vy jste Margaret," vyhrknu. Veškeré výmluvné i *obstojné* věty, které jsem kdy pronesla, jsem si předem v klidu sepsala. Ty, co spontánně vypouštím z úst, obvykle vypadají nějak takhle.

Zasměje se. „Měla jsem za to, že o to tu jde."

Jemně mi stiskne ruku, pak ji pustí a naznačí mi, abych se posadila.

„Ano, jde." Usadím se na pohovku. Margaret zvolí křeslo naproti mně. „Jen jsem se snažila nedělat si velké naděje. Nepovedlo se mi to. Nikdy se mi to nepovede. Ale stejně se o to vždycky pokouším."

„Opravdu?“ Zdá se, že ji to pobavilo. „Já mám úplně opačný problém. Vždycky od lidí čekám jen to nejhorší.“ Po tváři se jí mihne úsměv. Je oslnivý i smutný zároveň. Soslnivý.

Tohle slovo by v napsaném a zredigovaném textu *určitě* neobstálo. Ale jde o to, že vidím, jak se jí za třpytivýma očima skrývá jedna věc: pravda. Pravda, kterou jsme ještě neslyšeli.

Pravda o tom, jaké bylo narodit se do zámožné a vlivné rodiny, příběhy o opilých hercích, co se oblečení koupali v jejich krytém bazénu, a o tom, jak se u jejich starožitného jídelního stolu uzavíraly neformální politické dohody.

Pravda o tom, jaké bylo se bláznivě zamilovat do rokenrolové hvězdy, která její lásku opětovala.

A samozřejmě i o těch *ostatních* věcech. O skandálu, sektě, soudním procesu a nehodě.

A nakonec pravda o tom, jak Margaret před dvaceti lety zmizela.

Co se stalo, ale také *proč*.

A proč je teď po tolika letech konečně připravená vyprávět svůj příběh.

Za Margaret vrznou dveře a do domu znovu vejde Jodi s kbelíkem citronů v ruce. „Díky, Jodi,“ zavolá na ni Margaret, aniž by se otočila.

Jodi něco zamručí. Nedokážu *vůbec* odhadnout, jestli jsou ty dvě kamarádky, milenky, zaměstnavatelka a zaměstnankyně, nebo úhlavní nepřítelkyně, které shodou okolností žijí pod jednou střechou.

Margaret si dá nohu přes nohu. „Hezké nehty,“ utrousí a ukáže bradou na moje ruce, které mám položené v klíně.

Z její poznámky se mi úplně zatočí hlava. „Jsou nalepovací.“ Nakloním se k ní, aby si mohla lépe prohlédnout nehty se vzorem jahod.

„Vsadím se, že jste typ člověka,“ poznamená Margaret, „který se ve všem snaží najít krásu.“

„A vy ne?“ zeptám se, když vidím, že jí rty zkřivil jemný, smutný úsměv.

Pokrčí trochu rameny, což si spíš než jako *Nevím* vyložím jako *Tahle otázka se mi nezamlouvá*.

Pak jako správná členka rodiny Ivesových šikovně odvede řeč jinam: „Takže jak by naše spolupráce probíhala? *Pokud* bych se rozhodla, že do toho půjdu.“

Nenechám se tím *pokud* vůbec odradit. Vím, že si ještě není na sto procent jistá, a vůbec jí to nezazlívám. „Jakkoliv by vám to vyhovovalo,“ slíbím jí.

Margaret povytáhne obočí. „Co kdybych chtěla, aby to probíhalo tak, jak to obvykle probíhá?“

„Totiž,“ řeknu, „nic podobnýho jsem ještě nikdy nedělala. Obvykle píšu reportáže a profily. S daným člověkem strávím pár dní nebo týdnů. A sepíšu svoje postřehy, přidám k nim pár vtipů. Koncipuju to jako pohled zvenčí. Tohle by probíhalo jinak.

Chtěla bych v textu zachytit vaši perspektivu. Byl by to pohled zasvěceného. Jenom první kolo rešerší, z nichž bych si sepsala hrubou verzi a zjistila, kde mám mezery, by trvalo mnohem déle, asi několik měsíců. Ubytovala bych se někde poblíž a měly bychom harmonogram, kde by byl prostor pro klasické rozhovory, ale i pro to, abych vás sledovala.“

„Abyste mě sledovala,“ zopakuje Margaret zamyšleně.

„Sledovala bych, jak žijete,“ upřesním. „Pozorovala bych, co pěstujete na zahradě a s kým se scházíte. Trávila čas s vámi a Jodi a dalšími přáteli, co ve městě máte.“

Margaret vystrčí bradu a se zavřenýma očima se krátce, upřímně zasměje. „Udělejte mi laskavost a zopakujte to, až se Jodi vrátí.“

O pár vteřin později se Jodi vřítí do místnosti se dvěma sklenicemi limonády. Prudce je postaví na konferenční stolek.

„Díky, Jodi," poznamenám, jsem odhodlaná získat si její náklonnost.

Jodi odpochoduje zpátky tam, odkud přišla.

„Bez tebe bych umřela," zavolá za ní škádlivě Margaret.

„Nepovídej," křikne Jodi a zmizí ve dveřích.

Loknu si limonády a nemůžu se jí nabažit, protože je vynikající, čerstvá a křupou v ní natrhané mátové lístky plovoucí mezi kostkami ledu.

Odložím sklenici a silou vůle se zase soustředím na práci. „Podívejte, existuje spousta mnohem zkušenějších spisovatelů, s nimiž byste se mohla dát dohromady. Stovky lidí by mě klidně strčily pod autobus, jen aby získaly tuhle práci, a upřímně bych jim to vůbec neměla za zlý."

„Poněkud znepokojující," odvětí Margaret.

„Chci tím říct, že pokud jste připravená vyprávět svůj příběh, zasloužíte si, aby zazněl přesně tak, jak chcete. Musí to být váš příběh, a ničí jiný. A to se podaří, jen pokud budete spolupracovat s někým, komu plně důvěřujete. Ale můžu vám slíbit, že pokud se nakonec rozhodnete tu knihu napsat se mnou, nejdůležitější bude *vaše* perspektiva. To je moje nejvyšší priorita. Zajistit, aby to byl váš příběh."

Margaret zmizí úsměv z tváře, jako by vystřízlivěla. Vrásky kolem očí a záhyby kolem úst se jí prohloubí. Jsou důkazem, že prožila celý lidský život, nejen těch prvních třiatřicet let, které strávila jako veřejně známá osobnost, ale i těch dalších třicet, kdy žila v ústraní, a pak dvacet let poté, co zmizela.

„Co když," opáčí pomalu, „to takhle nechci?"

Zavrtím hlavou. „Nechápu, co tím myslíte."

„Co když nechci, aby to byla moje verze příběhu?" vysvětlí mi Margaret. „Co když chci říct celou ošklivou pravdu? Co když už mám dost svojí verze událostí, v níž jsem vždycky hrdinka, a chci si konečně sednout a vidět všechno, jak to bylo doopravdy?"

Její otázka mě zaskočí. Jsem naopak zvyklá, že své respondenty musím ujišťovat, že mým cílem není všechno, co řeknou, překroutit a napsat brutálně kritický článek. Že *chci* pochopit všechny souvislosti, poznat jejich lidskou stránku.

Zaváhám a Margaret povytáhne obočí. „Je to problém?“

Sklouznu na okraj pohovky. „Záleží na vás,“ zopakuju. „Jestli chcete svůj příběh vyprávět takhle, uděláme to tak.“

Margaret se na delší dobu zamyslí. „Mám ještě jednu otázku.“

„Cokoliv.“ Mohla by se mě zeptat na můj nejtrapnější sexuální zážitek a z fleku bych jí ho vyklopila. Potřebuju, aby pochopila, že mi může důvěřovat.

Znovu zlomyslně povytáhne obočí. „Jste vždycky tak energická?“

Vydechnu. Tahle práce je příliš časově náročná a důležitá na to, abych hned na začátku Margaret zalhala.

„Ano,“ odpovím. „Ano, jsem.“

Její chechot je přerušen zvukem připomínajícím zvonkohru. Margaret vrhne letmý pohled na hodiny z naplaveného dřeva na krbové římse, vedle nichž nestojí žádná Grammy.

„Ve dvě hodiny mě čeká schůzka.“ Zvedne se z křesla. „Díky vám mám o čem přemýšlet, slečno Scottová.“

I já vyskočím z pohovky a seberu svůj nepoužitý zápisník a diktafon. „Každopádně,“ poznamenám, „vám děkuju. Opravdu.“

„Za co?“ zajímá se Margaret zaskočeně, když mě bludištěm chodeb vede zpátky ke vchodu.

„Za dnešek,“ odvětím. „Za to, že jste mi dala šanci.“ Za to, že mám *konečně* pracovní zážitek, o němž můžu vyprávět mámě a ona ho jen tak bez zájmu nepřejde.

„Je to jenom šance,“ připomene mi Margaret, když dojdeme k hlavnímu vchodu. „Za tu mi neděkujte. Tu si zaslouží každý. A mám ještě pár želízek v ohni, uvidíme, co se stane.“

„Tomu úplně rozumím, ale…“ Zmlknu, jakmile Margaret otevře světle růžové dveře a mně dojde, jak jsem se mýlila.

Úplně jsem tomu *nerozuměla*.

Na schodech stojí v plátěných kalhotách břidlicové barvy a bílém tričku návštěvník, který k Margaret přišel na schůzku ve dvě.

Kvůli jeho oblečení se mi ale srdce nezastaví a celá nezblednu, ačkoliv představa, že bych v tomhle počasí měla na sobě dlouhé kalhoty, mě rozhodně vyvede z míry.

Může za to zavalitý muž s tmavými vlasy a orlím nosem, který to oblečení má na sobě.

Hayden Anderson.

Před čtyřmi lety byste s čistým svědomím mohli prohlásit, že Hayden Anderson je *hudební publicista*. Pokud by ovšem *stále* byl jen hudební publicista, nevěděla bych, jak se jmenuje, natož jak vypadá. Mám sice dobrou paměť, ale obvykle se pro zábavu neučím nazpaměť, kdo přispívá do časopisu *Rolling Stone*.

Nicméně.

Hayden Anderson už není jen *hudební publicista*.

Teď je to *životopisec ověnčený Pulitzerovou cenou*. Člověk, co napsal srdcervoucí bichli o jednom zpěvákovi americany, který trpěl demencí.

Teď je to člověk, o němž Margaret před chvílí mluvila jako o dalším želízku v ohni. Je úspěšnější, známější, *železnější* želízko v ohni.

Odtrhne ode mě své tmavé oči. (Jeho výraz zůstává neutrální, nepoznává mě, proč by taky měl? Jsem jen tuctové želízko v ohni.) Pohlédne na Margaret (která ho zajímá jen o ždibec víc než já) a hlubokým hlasem zamumlá: „Jsem tu moc brzo?“

„Přišel jste právě včas,“ odvětí Margaret vřele. „Alice je zrovna na odchodu.“

Výraz v Haydenově tváři by se dal popsat jako *Kdo je sakra Alice?*, jako by stihl zapomenout, že přímo před ním stojí další člověk, nebo si mě možná předtím, když se naše pohledy poprvé setkaly, vůbec nevšiml.

„Dobrý den." Moje tělo se vzpamatuje natolik, že mi srdce zase začne tlouct, plíce se začnou znovu nadechovat a napřáhnu k němu ruku, abych se s ním pozdravila.

Hayden pomalu zvedne ruku, jako by toho o mně potřeboval zjistit o něco víc, než se uvolí se mě dotknout.

„Zrovna odcházím," ubezpečím ho a zdá se, že mu to stačí. Jeho opravdu velká, teplá a suchá ruka konečně obemkne tu mou, jednou ji stiskne a pak se zase vrátí k jeho boku.

Spěchám ven na cestu, ale přitom se otočím k Margaret a prohlásím: „Ještě jednou díky."

„Ozvu se vám," odpoví Margaret a já se přinutím k úsměvu, jako by mi vůbec nepukalo srdce a vůbec bych se neměla každou chvíli rozbrečet, protože jsem si na devětadevadesát procent jistá, že tahle práce snů mi právě proklouzla mezi prsty.

2

První noc v hotelu Grande Lucia trávím pojídáním pendreků a googlením Haydena Andersona a přitom se snažím sama sebe přesvědčit, že tohle není konec světa.

Nejdřív si přečtu tucet nadšených recenzí jeho knihy. Pak natrefím na článek z časopisu *Publishers Weekly*, kde se píše, že se jí v USA za první rok prodalo přes dva miliony kusů. Nakonec, abych se pořádně potrápila, si pustím rozhovor s Haydenem a hlavním hrdinou knihy Lenem Stirlingem, kde se Len nechá slyšet, že než se Hayden o práci na knize vůbec začal zajímat, zvažoval Len devět dalších autorů. Hayden bez známky humoru či ironie dodá: „Jsem dost soutěživý."

Krátce zaúpím.

Pořád existuje šance, že si Margaret vybere mě.

Možná by raději pracovala se ženou. Možná vždycky fandí outsiderům. Možná má od přírody nechuť k vysokým, svalnatým, talentovaným mužům, kteří napsali životopis, jenž čtenáře nejenže neuspí, ale jednu nejmenovanou čtenářku, co si ho četla sama na baru restaurace nabízející tacos kousek od jejího domova v losangeleské čtvrti Highland Park, dokonce několikrát rozplakal.

Margaret by mohla mít spoustu důvodů, proč nechce pracovat s Haydenem, a určitě by se našlo *pár* argumentů, proč by *mohla* chtít pracovat se mnou.

Sama pro sebe si přikývnu, o dost radostněji, než se cítím, a zhroutím se zpátky na veselý kostkovaný přehoz na posteli. Hlava mi visí dolů a já zírám z okna na pláž za dvorem hotelu.

Mělo mi dojít, že místo, kde se Margaret nachází, nemůže zůstat navždy utajeno.

Všechno to začalo před čtyřmi měsíci, když vyšel můj text o bývalé dětské hvězdě Belle Girardiové. Na žádný článek jsem zatím nebyla tak pyšná. Po jeho zveřejnění jsem si založila složku, kam jsem si ukládala milé e-maily od bývalých kolegů a screenshoty pochvalných hodnocení z online diskuzí.

A tohle všechno by samo o sobě byla dost velká odměna za ty týdny psaní, přepisování a nekonečných diskuzí s ověřovateli faktů a s editorkou.

Ale na konci jednoho kratičkého e-mailu mě čekalo příjemné překvapení.

Úžasnej článek, napsala mi LindaV53ZacinaOdznova. P. S. Ta písnička Cosma Sinclaira o Margaret Ivesový, o který se s Bellou bavíte, patří mezi moje nejoblíbenější. Víte, že Margaret teď žije na ostrově v Georgii a prodává umění pod falešným jménem?

To bylo všechno. Žádné další informace. A když jsem Lindě napsala e-mail, už mi nikdy neodpověděla.

Dva týdny jsem strávila tím, že jsem prozkoumávala jakékoliv možné spojení mezi Margaret a Georgií (žádné jsem nenašla) a googlila různé kombinace jejího jména se slovy „umění“ a „ostrov“, ale k ničemu to nevedlo. Margaret Ivesová na počátku druhého milénia zmizela z veřejného života a podle většiny fám se údajně provdala za o polovinu mladšího Itala, který pěstoval olivy, a usadila se na druhé straně Atlantiku.

Nejdřív jsem si byla na devadesát procent jistá, že mi Linda lhala nebo měla špatné informace.

Margaret Ivesová přece nemůže bydlet v Georgii na malém ostrově, který přežívá díky místnímu cestovnímu ruchu, necelý den jízdy autem od rodného města svého zesnulého manžela Cosma Sinclaira na západě státu Tennessee.

Ale nedokázala jsem to nechat být. Ta fáma přece musela nějak vzniknout, říkala jsem si, ačkoliv jsem se snažila krotit svůj vrozený optimismus.

Začala jsem pročesávat online diskuzní fóra. Cokoliv, co se týkalo Cosmovy hudby, proslulé rodiny Ivesových, Margaretina zmizení.

Nikde nic. Na žádném z nich.

A pak jsem objevila stoupence konspiračních teorií. Lidi, co zveřejňují fotky „Elvise“, jak se prochází po obchoďáku v nějakém zapadlém městě v Alabamě. Nebo fotky prezidenta Kennedyho s rybářským kloboučkem na hlavě a s rozepnutou košilí, zpod níž mu kromě zlatého řetězu čouhá i porost bílých chlupů, v Miami. Najít příspěvek o Margaret mi trvalo celkem dlouho, protože její záhadné zmizení časem trochu zapadlo.

Všichni znali firmu Ives Media a věděli, co se stalo s okázalým sídlem rodiny Ivesových (aktuálně patří státu a pořádají se v něm prohlídky). Samozřejmě také věděli o tom průšvihu s Margaretinou sestrou a sektou a nejspíš by si hned dokázali vybavit slavnou černobílou fotografii, na níž se Cosmo s Margaret drží za ruce a běží po schodech k soudní síni v den, kdy utekli a tajně se vzali, Cosmo s blonďatými vlasy ulíznutými dozadu a Margaret s vysokým natupírovaným účesem podle tehdejší módy.

Ale po Cosmově tragické smrti se ovdovělá Margaret prakticky přestala objevovat na veřejnosti. Takže když před dvaceti lety zmizela úplně, nikoho to moc nezajímalo.

Většina lidí se smířila s tím, že se nikdy nedozví, co se jí přihodilo. Prostě další Amelia Earhartová, žena ztracená v čase.

Nicméně existovalo pár online fór, která se fámám obestírajícím zmizení Margaret Ivesové aktivně věnovala. Některá zmíněné zvěsti vyvracela, jiná potvrzovala, záleželo na názoru přispěvatelů. Pohlíželo se na ně jako na společenství nadšenců pro true crime, kde se pořád dokola omílaly tytéž úryvky ze starých rozhovorů jako důkaz pro nějakou oblíbenou teorii, nebo proti ní.

Tahle fóra mi vůbec nepomohla.

Avšak fórum Ne úplně mrtvé celebrity mě přivedlo sem na ostrov Little Crescent.

A pokud jsem ji přes ten příspěvek dokázala najít *já*, těžko říct, kolik dalších Haydenů Andersonů právě teď letí přes půlku Ameriky a míří sem na ostrov.

Na matraci vedle mě zabzučí telefon a já šmátrám kolem sebe, dokud ho nenajdu. Žaludek se mi stáhne očekáváním – možná už se Margaret rozhodla –, ale pak mi zrak spočine na displeji.

Theo. Žaludek se mi najednou sevře jiným pocitem, úzkostným chvěním, které se objeví, když se mi ozve můj chvílemi aktuální, chvílemi neaktuální ne tak úplně přítel.

Jak to dopadlo s dědičkou? ptá se mě. Dojme mě, že si to pamatuje. Možná mě to dojme až moc. V posledních týdnech jsem prakticky nemluvila o ničem jiném. Ale i tak! Ozval se mi, aby zjistil, jak mi je. To přece něco znamená!

Váhám, jak mám zprávu naformulovat, a nakonec se spokojím s: Je fascinující a má neskutečnej dům a strašně, strašně, strašně moc tu práci chci.

To je všechno pravda. Vůbec by mi nepomohlo, kdybych dodala: *Ale bojím se, že tu práci nedostanu, protože se tu objevil skoro dvoumetrovej vítěz Pulitzerovy ceny s kamennou tváří a ledovým pohledem, co by rozhodil i Medusu.*

Minutu, dvě, tři hypnotizuju telefon. Pak ho odložím. Na Theovi mě přitahovala jeho nenucená sebedůvěra a uvolněný,

bezstarostný způsob života. Na člověku, co nic nebere příliš vážně, je něco hrozně atraktivního. Dokud si s ním nezačnete psát. Theovi to vůbec nejde. Abych byla spravedlivá, ani já v tom zrovna neexceluju, ale Theo má výjimečný talent poslat zprávu, obdržet ode mě okamžitou odpověď a pak den počkat, než odpověď vůbec vezme v potaz.

Do té doby možná přijdu o svou vysněnou práci, rozpustím se na tady na posteli a stane se ze mě louže dříve známá jako spisovatelka Alice Scottová.

„Vzpamatuj se, Scottová!" vykřiknu, zvednu se a zaklapnu notebook.

„Jsi na krásném ostrově, kručí ti v břiše a nemáš co na práci," řeknu si, popadnu telefon a vklouznu do sandálů. „Měla bys toho využít."

Ostrov Little Crescent je sice prázdninová destinace, ale za nočním životem se sem rozhodně nejezdí. Vypadá to, že většina návštěvníků jsou buď rodiny s dětmi, nebo důchodci, a je úterý devět hodin večer, takže na hlavní třídě není moc z čeho vybírat.

První otevřená restaurace, na niž natrefím, se jmenuje Akvárium a podle jídelního lístku přede dveřmi tvoří devadesát procent nabídky alkohol a zbylých deset procent plody moře.

Podnik je stísněný a má dokonale kýčovitou výzdobu. Stěny jsou obložené bambusem a u stropu jsou zavěšené rybářské sítě plné všelijakých barevných plastových ryb a ve tmě svítících mořských řas. Prosmýkne se kolem mě servírka s culíkem v upnuté bílé košili a kraťoučkých šortkách. Nese tác a vesele mi oznámí: „Posaďte se, kam chcete, zlato. Dneska nemáme nával."

Spousta stolů je volných, ale na baru sedí dva starší pánové ve stejných bowlingových košilích a já mám dneska

chuť si povídat, takže se vydám k nim. Zrovna když si sedám na stoličku kousek od nich, hodí muži peníze na lesklý pult z tmavého dřeva a chystají se k odchodu.

Jeden z nich mě zaujme a rychle se na něj usměju.

Úsměv mi oplatí. „Vřele doporučuju dát si Kapitánovu bowli."

„Nechám si to projít hlavou," slíbím mu, on smekne neviditelný klobouk a odšourá se za svým společníkem. Cestou ven prohodí muži pár slov se servírkou s culíkem a dívka milovníka Kapitánovy bowle letmo políbí na tvář, takže jsou buď všichni místní, nebo má tahle restaurace přespříliš ochotnou obsluhu.

Začnu znovu pečlivě pročítat jídelní lístek a opět se ocitám před svým celoživotním dilematem: mám si objednat rybí tacos, nebo rybu s hranolky?

Pořád o tom přemýšlím, když přede mě někdo s plesknutím postaví obrovskou mísu nečekaně modré tekutiny s ledem a asi pěti párátky plnými ovoce. Překvapeně vzhlédnu a zjistím, že se na mě z druhé strany baru usmívá servírka s culíkem. „Kapitánova bowle," oznámí mi. „Kapitáni se nechávají poroučet."

„Vážně?" Pohlédnu ke vchodovým dveřím, ale pánové už jsou dávno pryč. „Čemu šéfují?"

„Strejda Ralph je kapitán bowlingového týmu a Cecil je kapitán téhle restaurace," prohlásí zamyšleně servírka. „Oba mají svou sféru vlivu, ale tady má pochopitelně větší váhu Cecilovo slovo."

„Až ho příště uvidíte, tak mu za mě poděkujte," poprosím ji.

Přikývne. „Provedu. Dáte si dneska i něco k jídlu, nebo budete jenom plavat?" Ukáže bradou k obří míse s nepřirozeně, až agresivně modrým nápojem a já vyprsknu smíchy.

„Co v tom vůbec je?" zeptám se.

„Všechno," odtuší servírka. „A ještě trocha Coca-Coly."

Loknu si nápoje neonově růžovým brčkem a mám pocit, jako bych právě vdechla cukr a pak si do krku nalila benzín, ale v pozitivním slova smyslu.

„Něco k jídlu?" zeptá se mě znovu žena. Na její jmenovce stojí Sheri.

Popíšu jí svou ošemetnou situaci: tacos, nebo ryba s hranolky.

„Tacos," opáčí rozhodně. „Vždycky si dejte tacos."

„Výborně." Odložím menu a Sheri odspěchá dveřmi za barem do kuchyně. Podívám se na svůj nápoj a znovu se rozesměju. Na alkohol mě nikdy moc neužilo, ale tenhle koktejl by si jen za vzhled zasloužil deset bodů z deseti. Vyfotím nápoj, pošlu fotku Theovi a začnu okusovat první párátko s ovocem. Ty jako pití, odpoví Theo okamžitě. Užij si to!

Užiju! odepíšu mu, pak telefon odložím na barový pult a ještě jednou se zběžně rozhlédnu po restauraci. Kromě mě jsou tu dvě skupiny lidí: za stolem u oken blízko vchodu sedí pětičlenná rodina a vzadu v malém boxu vedle chodby vedoucí k záchodům popíjí nějaký chlápek vodu s ledem a pojídá salát.

Zrovna v tu chvíli vzhlédne od své vody.

Téměř černé vlasy, hranatý nos, přísné čelo.

Prudce se otočím zpátky k baru a málem při tom převrhnu stoličku. Chytím se okraje barového pultu, abych neztratila rovnováhu, a srdce mi divoce buší. Nejspíš to ani není on. Nejspíš si ze mě moje přebujelá fantazie spolu se svítícím stropem utahuje a z náhodných stínů vytváří Haydena Andersona.

Znovu usrknu z Kapitánovy bowle, abych se posilnila, a pak se pomalu, nenuceně ohlédnu přes rameno k boxu.

Už se na mě nedívá. Místo toho se svraštělým čelem zírá na něco před sebou. Jak se tak hrbí nad mrňavým stolem,

vypadá jako medvěd na čajovém dýchánku, pro kterého je všechno kolem až moc malé a křehké.

Rozhodně je to on.

Když ho teď vidím, velká část mě se chce dát na útěk a někam se schovat. Což *vůbec* nedává smysl.

Hayden není medvěd grizzly. Je to chlápek, který má shodou náhod zájem o stejnou práci jako já. Chlápek, co napsal knížku, která se mi *moc líbila*.

Je směšné ho vnímat jako nepřítele jen proto, že oba chceme sepsat Margaretin příběh. A je směšné tu jen tak sedět a ignorovat ho, když se nacházíme jen tři metry od sebe.

Měla bych ho jít pozdravit.

Ještě jednou si pro štěstí loknu Kapitánovy bowle, pak seskočím ze stoličky a přes restauraci dojdu k Haydenovu stolu.

Nevzhlédne. Nechám mu vteřinku, aby si na čtečce knih mohl dočíst aktuální stránku, ale i když překlikne na další, neodlepí od ní zrak.

„Zdravím!“ zašvitořím.

Jakmile promluvím, trhne sebou a pak pomalu, velmi pomalu zvedne oči ke mně, zamračené čelo má pokryté vráskami.

„Už jsme se potkali,“ připomenu mu. „Jmenuju se Alice.“

„Vzpomínám si,“ pronese nezúčastněně svým hlubokým hlasem.

„Já vlastně vím, kdo jste,“ oznámím mu.

Povytáhne tmavé obočí.

Zapluju do boxu naproti němu a naše kolena do sebe narazí. Vždycky mě zajímalo, proč mají extrémně vysocí muži tendenci chodit s rozkošně maličkými ženami, a teď jsem očividně našla odpověď: muž vysoký jako Hayden Anderson dokáže pohodlně sedět jen naproti někomu, kdo měří

maximálně metr šedesát. Moje výška je asi patnáct centimetrů přes limit.

Posadím se radši bokem. Hayden na mě pořád civí s povytaženým obočím, které jako by ztělesňovalo nevyřčenou otázku.

„Díky vaší knize," dám se do vysvětlování. „*Náš přítel Len*. Hrozně se mi líbila. Což je úplně jasný. Každému, kdo si ji přečetl, se hrozně líbila. Po tom, co jste za ni dostal Pulitzerovu cenu, není pochvala od náhodné ženy v baru asi žádný terno, ale chtěla jsem, abyste to věděl."

Trochu se uvolní. „Patříte mezi kamarády, nebo do rodiny?"

„Prosím?" odvětím.

„Mezi kamarády, nebo do rodiny Margaret," upřesní to Hayden.

„Aha, ani jedno." Mávnu rukou. „Jsem taky spisovatelka."

Znovu mě přejede pohledem, posuzuje mě ve světle téhle nové informace. Oči má bledší, než jsem si pamatovala. Jsou hnědé, ale mají světlejší odstín.

„Co obvykle píšete?" zeptá se Hayden po chvíli.

„Různý věci," odvětím. „Většinou články do společenské rubriky nebo texty o popkultuře. Pracuju pro *Scratch*."

Pořád se tváří naprosto netečně. Zkusím to jinak: „Byl jste někdy v Georgii?"

„Jsem tu poprvý," utrousí Hayden.

„Opravdu?" zeptám se překvapeně. „Odkud jste?"

„Z New Yorku," odtuší Hayden.

„Z města, nebo státu New York?" otážu se.

„Z města," opáčí Hayden.

„Narodil jste se tam?" položím mu další otázku.

„Ne," odpoví Hayden.

„Kde jste vyrostl?" vyzvídám.

„V Indianě," prohlásí Hayden.

„Bylo to tam fajn?" zajímám se.

Zkrabatí čelo a nasadí zamračený výraz, ačkoliv jeho široká ústa zůstávají sevřená. „Proč?“

Rozesměju se. „Jak to myslíte?“

„Proč by vás mělo zajímat, jaké jsem měl v Indianě dětství?“ odtuší stejně nevrle, jak se tváří.

Snažím se zachovat vážnou tvář. „Protože zvažuju, že si ji koupím.“

Oči se mu zúží a jakoby potemní. „Že si koupíte co?“

„Indianu,“ odpovím.

Hayden na mě upřeně zírá.

Už to nemůžu vydržet. Celá ta situace je k popukání. Z hrdla se mi vydere další smích. „Jen se vás snažím líp poznat,“ vysvětlím mu.

Opře se předloktími o stůl, skoro jako by mě k něčemu vyzýval. Nakloní hlavu doleva a pronese něco, co by mě ani ve snu nenapadlo: „Tohle vám nevyjde.“

Překvapeně a zmateně sebou trhnu. „Co tím myslíte?“

„Snažíte se mě rozhodit,“ zavrčí Hayden.

„A proč bych to dělala?“ odvětím a rozhlédnu se po teď úplně prázdné restauraci. „Počkat, mluvíte o Sheri?“ Otočím se čelem k Haydenovi a naše kolena se opět srazí.

„Kdo je Sheri?“ zeptá se mě poněkud znechuceně.

„Naše servírka,“ odpovím tlumeně pro případ, že by se náhle vynořila z kuchyně. „Jestli se ji snažíte sbalit, tak stačilo říct a já bych se rychle odporoučela zpátky na bar –“

„O servírku mi nejde,“ přeruší mě Hayden. „Mluvím o té knize.“

„O knize?“ zopakuju. A pak mi to dojde. Má na mysli *tu* knihu. Margaretinu knihu.

Hayden pokračuje v proslovu: „Nevím, o co se tady,“ – mávne velkou rukou v prostoru mezi námi – „přesně snažíte, ale tady je ve hře *Margaret Ivesová*. Chci tu práci a nevycouvám z ní, takže toho můžete nechat.“

Nejdřív mě zabolí, že si ke mně tohle dovolí cizí člověk. Že muž, jehož práci jsem obdivovala, mě právě obvinil z toho, že se mu nějak pokouším zkřížit pracovní plány, ačkoliv jsem se ho jenom snažila lépe poznat.

Ale pod tou bolestí se začíná rodit další pocit a pomalu se mi rozlévá do celého těla.

Naděje.

Život mě naučil, že všechno zlé je pro něco dobré. A platí to i v téhle chvíli.

Hayden svraští čelo a ruce mu sklouznou ze stolu. „Co to je za výraz?"

„Prosím?"

„Proč se usmíváte?" poznamená suše.

Vyprsknu smíchy, vyklouznu z boxu a cestou zpátky k baru se prakticky vznáším, protože Haydenova reakce mi prozradila jednu důležitou věc – tedy kromě toho, že je podezíravý cynik. „Protože," houknu na něj, „teď vím, že mám pořád šanci."

Hayden obrátí oči v sloup a já se celá nadšená usadím zpátky na stoličce, zrovna když Sheri bokem rozrazí dveře kuchyně a připochoduje si to ke mně s košíkem smažených rybích tacos. „Vidím, že vás Kapitánova bowle pěkně rozveselila," utrousí.

„Je výborná," odvětím a znovu si pořádně, uznale usrknu. Upřímně, je to asi jeden z posledních doušků, co snesu, pokud se tedy nechci v průběhu večera nechat hospitalizovat nebo zatknout.

„To ráda slyším," poznamená Sheri. „Nebudete řídit, že ne?"

„Ne, bydlím v hotelu Grande Lucia, takže dneska jsem tu pěšky," sdělím jí.

„Jé, tam jsme s Robbiem strávili líbánky," odtuší.

Sheri nevypadá dost staře na to, aby byla vdaná, ale to nejspíš posuzuju podle losangeleských standardů. Většina

mých spolužaček ze střední už se vdala a moji rodiče se vzali ve třiadvaceti, ačkoliv já i sestra jsme se narodily až o dost později.

„Dáte si ještě něco?“ zeptá se mě s rukou v bok.

„Vlastně,“ odvětím, „bych ráda někomu poslala koktejl, kdyby to šlo.“ Něco, co mu trošku zvedne náladu, stejně jako mi ji před chvílí zlepšil on.

Sheri zabloudí pohledem do zadního rohu místnosti a zastaví se u jediného dalšího zákazníka tohoto luxusního podniku. „Tak co mu vyberete? Whisky? Pivo?“

„Máte něco většího nebo modřejšího, než je tohle?“ zeptám se a ukážu na svůj nápoj.

„Pokud nepočítám čerstvě uklizený záchody, tak ne,“ řekne Sheri, „ale jestli chcete, můžu tam pro zpestření přihodit ještě trochu kandovaného ibišku.“

„To by bylo skvělý,“ odpovím.

3

Probudím se a šíleně mě bolí hlava. Nemůžu mít kocovinu – sice nic nevydržím, ale včerejších pět doušků alkoholu mě přece nemohlo takhle zřídit.

Ne, původce téhle bolesti hlavy znám až příliš dobře: absťák po kofeinu.

Než jsem se včera večer zhroutila do čerstvě povlečené hotelové postele, vypnula jsem si budík, vyzvánění jsem si nastavila na nejvyšší hlasitost – kdyby mi náhodou volala Margaret – a zatáhla zatemňovací závěsy.

Budík na nočním stolku ukazuje čas 9.32. První šálek espressa si obvykle dávám o hodinu dřív. Vyhrabu se z postele, roztáhnu závěsy a spatřím jasnou sluneční záři, modré nebe bez mráčků a tyrkysové vlny tříštící se o nedaleké pobřeží.

Je zajímavé, že Margaretin dům se nachází na druhé straně ostrova, odkud je výhled na močálovitý kanál, jenž odděluje ostrov od pevninské Georgie, a ne v této části, které dávají, soudě podle řady hotelů poblíž hlavní ulice a spousty luxusních vil rozesetých dál na východ i na západ, přednost jak turisté, tak milionáři.

Možná je to proto, že se snaží vyhýbat lidem, ale třeba je v tom něco víc. Každopádně si do mobilu napíšu poznámku, že mám tuhle otázku přidat k seznamu dotazů, jež jí položím, pokud bude knihu chtít napsat se mnou.

Poslední poznámka, kterou jsem si udělala včera pozdě v noci, zní: *pohrát si se strukturou???* Po několika vteřinách usilovného přemýšlení si vzpomenu, co jsem měla na mysli.

Napadlo mě to v souvislosti s Haydenovou knihou *Náš přítel Len*.

Len Stirling se rozhodl nechat sepsat svůj životopis těsně poté, co mu byla diagnostikována demence. Doufal, že se mu díky tomu podaří zpomalit průběh nemoci, ale také, že kniha poskytne útěchu jeho rodině a přátelům, až bude sám jednou pryč. Ne nutně až zemře, ale až na ně všechny zapomene.

Hayden vyprávěl Lenův příběh pozpátku, každá část knihy se soustředila na jiné období Lenova života. Mezitím se Lenova krátkodobá paměť postupně zhoršovala a časem začínal zapomínat i své starší vzpomínky.

V jednom z posledních rozhovorů, kdy si Len ještě pamatoval, kdo Hayden je, mluvil zpěvák o strachu ze ztráty vlastní identity, z toho, že přijde chvíle, kdy už nepozná nejen svou starou kapelu, manželku či dcery, ale ani sám sebe.

Hayden se Lena zeptal, co by mu měl odpovědět, pokud se ho Len někdy zeptá: „Kdo jsem?“

Ta otázka byla svým způsobem kostrou celé knihy, tezí, kdo je doopravdy legendární Len Stirling. Co je nakonec nejdůležitější součástí něčí identity.

Po chvíli přemýšlení Len opáčil: „Řekni mi, že jsem tvůj přítel Len.“

Tou dobou na knize pracovali už čtyři roky, ale o Lenově diagnóze věděli jen jeho nejbližší a jeho manažer.

A závěrečná část knihy, věnovaná Lenovu dětství v deltě Mississippi, zpěváka bravurně zbavuje legend i mýtů, jež ho obestírají, a nabízí čtenářům právě to: laskavý portrét přítele. Kluka, který zachraňoval hady před mučením dětí ze sousedství, chlapce, jenž zahanbeně sklopil hlavu, když pro

mladšího bratra v obchodě ukradl k narozeninám karamelku, lidštějšího Lena, než jakým si zpěvák mohl dovolit být v následujících letech.

Samozřejmě bych tuhle strukturu v Margaretině knize neokopírovala, ale chtěla bych najít nějaký způsob, jak dosáhnout podobného efektu, jak sloupnout všechny nálepky, fámy a příběhy, které se na Margaret v průběhu času navršily, a ukázat její pravou podstatu.

Ale než to budu dál promýšlet, potřebuju si dát kávu.

Rychle se osprchuju a obléknu si: růžovou sukni, která je mi trochu krátká, velké náušnice ve tvaru melounu a bílé pletené tílko. Obuju si sandály, popadnu kabelku, sluneční brýle a klíč od pokoje a vykročím do chladného, větrného rána. Pokožku mi téměř okamžitě pokryje tenká vrstva soli.

Seběhnu po schodech dolů a nastoupím do auta. Včera před schůzkou s Margaret jsem si koupila kávu v kavárně Zrnko na hlavní ulici a moc mě nenadchla, ale na internetu jsem našla podnik s úžasnými recenzemi, který se nachází o něco dál směrem k mostu vedoucímu na pevninu.

Naklikám do mobilu jeho název – Malý croissant – a nastartuju auto. Automaticky začne hrát píseň od The Cranberries, kterou jsem poslouchala včera cestou domů od Margaret, a když vyjíždím z hotelového parkoviště, stáhnu okýnka.

Během několika minut vystřídá palmy, které v pravidelných rozestupech lemují silnici, o něco divočejší zeleň: cypřiše, duby virginské, mohutné agáve a pod nimi přerostlá tráva, na níž se v ranním slunci rozprostírá mozaika světla a stínů.

Odbočím doleva na čtyřproudovou silnici vedoucí ven z města a pryč z ostrova a očima těkám mezi navigací a úzkými postranními uličkami, které míjím.

Přede mnou se objeví široký nezpevněný sjezd z dálnice lemovaný dalšími palmami a také řada dřevěných cedulí v barvě bonbonů pod velkou tabulí s nápisem OBCHODNÍ ČTVRŤ.

KAVÁRNA MALÝ CROISSANT
PIZZERIE U DVOU CHLÁPKŮ
STAROŽITNICTVÍ U TYRKYSOVÉ ŽELVY
ESMERALDINA GALERIE A KLENOTNICTVÍ
HOSPODA DCERY OCEÁNU
BAR U PIJANA

Sjedu z dálnice a ocitnu se mezi dvěma řadami nízkých obchůdků, jejichž fasády mají stejně křiklavé barvy jako cedule s nápisy. Krámky stojí na vybledlých dřevěných vyvýšených plošinách, které je chrání před záplavami, a dveře mají dokořán. V obchůdcích i na ulici se procházejí zákazníci s kelímky kávy v ruce.

Na konci ulice je kulaté parkoviště posypané bílým štěrkem, v jehož středu stojí ohromný sukovitý strom, a já zaparkuju na nejbližším volném místě, na které narazím. Okýnka nechám otevřená, abych se pak v autě úplně neuvařila. Vyskočím ven, chvíli obdivuju tenhle kouzelný koutek schovaný uprostřed lesů a pak se vydám ke kavárně Malý croissant.

Z kavárny vede fronta až na schody plošiny, ale trvá jen pár minut, než na mě přijde řada, a protože si dávám pouze překapávanou kávu, stačí chvilku počkat pod plachtou proti slunci na vrchní zahrádce kavárny (dole pod plošinou je ještě kamenná terasa) a mladý barista u okénka vydávající objednávky už volá mé jméno.

„Děkuju!“ houknu dovnitř a popadnu kelímek.

Ačkoliv si už dvacet let pravidelně spaluju jazyk, pořád mě to nenaučilo, že první lok může být nebezpečný, a tak

mám najednou plnou pusu něčeho, co *rozhodně* není káva a chutná to dost odporně.

Málem nápoj vyplivnu, ale na poslední chvíli se přinutím udržet tekutinu v puse dost dlouho na to, abych stihla otočit kelímek a přečíst si na něm naškrábané jméno zákazníka a název objednávky.

Zelený čaj. (Jakmile to zjistím, nápoj je hned o něco chutnější.)

Hayden. (Celá situace je hned o něco trapnější.)

„Tohle určitě patří vám," zahučí za mnou někdo hlubokým hlasem, a když se otočím, rozprostírá se přede mnou široký hrudník, na který se lepí propocené šedé tričko s nápisem Purdueova univerzita.

Můj pohled vystoupá přes klíční kost, ohryzek, ostře řezanou čelist a hranatý nos až ke světle hnědým očím, které si mě zlostně měří.

Jen zázrakem nezapomenu spolknout doušek čaje a vyhrknu: „Proč jste celý mokrý?"

Hayden se zatváří ještě zlostněji a napřáhne ke mně ruku s papírovým kelímkem, na němž je z boku napsané mé jméno. „Tomu se říká pot. Většinou se objeví, když člověk běhá."

Vezmu si od něj kelímek a podám mu ten jeho. „Před čím utíkáte?" zeptám se bezelstně.

„Před nudou," odvětí suše. „Nechtěl jsem chytat lelky."

„Nevěděla jsem, že tu žijí lelci."

Zírá na mě a snaží se odhadnout, jestli mluvím vážně. Cítím, jak mi cuká v koutcích.

Stejně nestihne zareagovat na to, co jsem řekla, protože mu začnou zvonit hodinky, někdo mu volá. Hayden pohlédne na obrazovku, a než spustí ruku a znovu se na mě podívá, mihne se mu v očích záblesk uspokojení. „Nebudu vás rušit," poznamená úsečně, otočí se, přesměruje si hovor do sluchátek a odpochoduje po schodech dolů.

„Tak zase někdy!“ zakřičím na něj a přitom se mu usilovně snažím nekoukat na zadek. A na nohy. A na záda.

Ohlédne se před rameno, jako by mi četl myšlenky, a já rychle uhnu pohledem, protože slyším, jak do telefonu říká: „Dobrý den, paní Ivesová.“

Snažím se vsugerovat si, že to, že Margaret Haydenovi zavolala jako první, je dobré znamení.

Samozřejmě si nejdřív s jedním z nás odbyde ten nepříjemný telefonát ve stylu: „Sice nemáte padáka, ale rozhodla jsem se, že vás nezaměstnám,“ a až pak tomu druhému sdělí dobré zprávy.

Ale i tak mám celou zpáteční cestu do hotelu srdce až v krku, a když si z plných plic zpívám písničku „Linger“, zní to spíš zoufale než nadšeně. Jako když někdo poskakuje, aby přemohl záchvat paniky.

Všechno dobře dopadne, říkám si v duchu. *Ať už se stane cokoliv, všechno dobře dopadne.*

Zažila jsem už mnohem horší věci než nedostat vysněnou práci. A vzhledem k tomu, že jsem o téhle příležitosti pověděla jen svému literárnímu agentovi, pár kamarádům a Theovi, skoro nikoho tím nezklamu.

Díky bohu, že jsem o tom neřekla mámě. Párkrát mi to skoro ujelo. Pokušení jí sdělit, že bych *konečně* dělala na něčem, co by ji aspoň trošku zajímalo, bylo až příliš silné.

Mámu mám moc ráda a naprosto ji respektuju, ale nemáme toho moc společného. Ve Vennově diagramu *témat, o nichž podle mámy stojí za to psát*, a *témat, o kterých bych mohla mít šanci psát*, se historie rodiny nejvlivnějších amerických mediálních magnátů nachází asi někde uprostřed.

Podle mámy bych pomáhala tvořit dějiny, zatímco podle mě by to byla příležitost najít ve všech tragických příbězích Margaretiny rodiny lásku.

Nejradši bych to samozřejmě řekla tátovi. To díky němu jsem jako malá holčička poznala Margaret. Táta si vždycky, když s mámou vařili večeři, pouštěl Cosmovy písničky, ale nejradši měl ty, kterým skalní fanoušci přezdívali „Peggyin kvartet". Čtyři milostné písně, co Cosmo napsal pro Margaret.

Můj otec byl kromě mě jediný další romantik v naší rodině a zbožňoval příběh jejich lásky, která hory přenášela. Tvrdil, že Cosmo byl „velký americký vypravěč" – *Vždycky ti toho řekne tak akorát, aby ses nemohla dočkat zbytku příběhu.*

Hudbu vyřvávající z reproduktorů přeruší příchozí hovor a já vykřiknu, jako by mě někdo zezadu chytil za krk, zapnu blinkr a zastavím na parkovišti malého obchodního centra. Otevřeným okýnkem se ke mně line vůně rozpáleného asfaltu.

Zkontroluju, kdo mi volá: *Margaret!*

Je dobré znamení, že se mi ozývá tak rychle po tom, co domluvila s Haydenem?

Nebo to znamená, že se mu do telefonu nemusela dlouze omlouvat, jako se to obvykle u odmítnutí dělá? Co když na něj jen vychrlila *Na viděnou v pondělí, spoluautore*?

„To zvládneš," snažím se uklidnit. Ať už řekne cokoliv. Je to jenom práce.

Zhluboka se nadechnu, přijmu hovor a dám ho nahlas. „Prosím, tady Alice Scottová."

„Dobrý den, Alice," zaburácí z telefonu příkře někdo, kdo vůbec nezní jako Margaret, „tady Jodi."

„Aha! Zdravím!" vzpamatuju se. „Jak se vede?"

Úplně mě vyignoruje: „Margaret zajímá, jestli byste dneska nemohla přijít na další schůzku. Třeba na večeři?"

„Ano! Určitě!" prohlásím. „Takže zhruba na pátou nebo šestou?"

Odfrkne si. „Božínku, kéž by. Margaret je přes osmdesát a pořád večeří jako pětadvacetiletá holka v Římě. Takže

v osm. Ale koktejly se podávají v půl osmé. Dorazte maximálně o pět minut dřív. Nebo maximálně o pět minut později."

Upřímně si neumím představit, že by Margaret bazírovala na tom, abych se dostavila přesně během těchhle deseti minut, ale hádám, že Jodi na tom dost záleží, a nic víc slyšet nepotřebuju.

„Přijdu přesně v –" Hovor se přeruší, než větu stihnu dokončit. „Haló?"

Žádná odpověď. Položila to.

V autě zase začnou řvát na plné pecky The Cranberries, a když se k nim tentokrát přidám, v hlase mi zní čirá radost.

4

V 19.29 si přendám lahev vína a pugét, co jsem koupila, do jedné ruky a druhou zazvoním na zvonek u Margaretiných dveří.

Zevnitř se ozvou těžké kroky, křiklavě růžové dveře se rozletí dokořán a za nimi stojí Jodi v další, ale téměř stejné flanelové košili, tričku a džínech. „Jste tu včas," oznámí mi.

„Přinesla jsem dárky!" Vrazím jí do ruky víno a květiny.

Skepticky si je změří. „Margaret řezané květiny nesnáší. Vždycky ji rozesmutní."

„Aha." Zamračím se na pugét a pak se zadívám na Jodi. „A co vy?"

Jodi trochu pookřeje. „Já proti nim nic nemám."

„Tak jsou vaše," prohlásím, a protože mi udělala velkou laskavost, dodám ještě: „A jestli mi řeknete, že Margaret nesnáší i víno, tak si ho taky můžete nechat."

Skoro se usměje. „Bohužel neumím lhát. Margaret víno zbožňuje."

„Tak jí povězte, že je pro vás obě," opáčím a úsměv jí oplatím. „Ale varuju vás, na alkohol mě moc neužije, takže možná bude pěkně hnusný."

Jodi kývne hlavou směrem za sebe. „Pojďte dál," prohodí opět věcným tónem. „Ostatní už jsou venku za domem."

Ostatní. Předpokládala jsem, že to bude taková seznamovací večeře. Jestli si Margaret na dnešek pozvala přátele,

rozhodně jsem si měla přinést diktafon. Vždycky nahrávám na diktafon i na telefon, kdyby se náhodou jedna nahrávka nějak pokazila, a teď mi připadá poněkud nezodpovědné, že jsem si diktafon před odchodem z hotelu nepřihodila do tašky.

Na svou obhajobu musím říct, že jsem místo toho pilně prohlížela internetové inzeráty s vybavenými nemovitostmi, které si lze na ostrově na měsíc pronajmout. Jen pro všechny případy.

Jodi mě vede skrz zadní část domu a pak dvoukřídlými skleněnými dveřmi ven na dlážděnou cestu klikatící se kolem hustého křoví. Nocí se line zpěv cikád, kobylek a cvrčků.

Přede mnou se rozprostírá široká dlážděná terasa. Nad dlouhým dřevěným stolem uprostřed jsou rozvěšená kulatá svítidla a další světýlka se vinou po kmeni obrovského stromu, jehož větve sahají až nad druhý konec stolu.

S přehledem by se sem vešlo dvanáct lidí, ale okolo stolu stojí jen tři dřevěné židle s vysokým opěradlem, z nichž dvě jsou už obsazené.

„Zdravím vás, Alice!“ přivítá mě Margaret vesele a vstane. Po její pravici se prakticky vymrští do pozoru přísně se tvářící obr.

Haydena očividně nepřekvapilo, že jsem dorazila, ale ani ho to nepotěšilo.

Což samozřejmě chápu – ani já neskáču radostí, že je tady –, ale přesto se ve mně náhle probudí nějaký starý reflex. Potřebuju si ho nejen získat, ale také zjistit, co se pod tou jeho ledovou fasádou vlastně skrývá.

Snažím se potlačit čím dál větší zklamání a následuju Jodi ke stolu.

Koneckonců přece večeřím pod širým nebem s poslední žijící členkou jedné z nejlegendárnějších amerických rodin – s někým, kdo mě fascinuje už od dětství.

„Ráda vás oba vidím!“ nechám se slyšet a podám Margaret ruku. Margaret ji krátce vezme do dlaní, obklopí mě její vůně připomínající čerstvé sušenky a oči jí jiskří jako obvykle. Což znamená, že mimořádně.

„Já vás taky, drahoušku,“ odvětí. „Díky, že jste tak narychlo dorazila.“

„Díky, že jste mě pozvala,“ odpovím.

Pohled jí sjede k Jodi a úsměv na její tváři pohasne.

Jodi rychle odvrátí katastrofu. „Květiny jsou pro mě, takže si na ně nech zajít chuť.“

„A víno je pro všechny,“ dodám.

„Jste moc hodná,“ poděkuje mi Margaret a jemně mi stiskne předloktí. „S Haydenem už se znáte ze včerejška.“

„Samozřejmě,“ přisvědčím. „Jsem jeho velká fanynka.“ A pak trochu zbytečně upřesním, aby bylo zcela jasno: „Fanynka jeho práce.“

„To je od vás milý,“ poznamená Hayden a prkenně se posadí zpátky na židli.

„Jen si sedněte,“ pobídne mě Margaret a ukáže na volnou židli naproti Haydenovi. Když se usadím, zeptá se mě: „Co si dáte k pití? Jodi dělá výborné koktejly.“

„Stačí mi sklenice vody,“ odpovím.

Zdá se, že jak Margaret, tak Jodi to poněkud rozladilo.

„Nechte mě vás pěkně po jižansku pohostit,“ odvětí Margaret. „Dejte si aspoň ledový čaj nebo tak.“

Podívám se na Jodi. „Tak kávu?“ poprosím. „Jestli máte, tak bez kofeinu, pokud ne, tak obyčejnou?“

Jodi přikývne a odporoučí se pryč po dlážděné cestě. Všichni tři se rozpačitě uvelebíme kolem stolu.

„Takže!“ Margaret si založí ruce a lokty se opře o stůl. „Vsadím se, že vás oba zajímá, co přesně se tu děje. Tedy alespoň vás, Alice. Zrovna jsem tady Haydenovi vysvětlovala, jak si to představuju.“

Tady Hayden se křečovitě napije ze sklenice vody, aniž by se dotkl tmavého koktejlu, co má také před sebou.

„Jsem trochu překvapená," přiznám.

„Já vím, já vím," prohlásí Margaret. „Věřte mi, zkoušela jsem se rychle rozhodnout, ale pořád jsem přemýšlela o tom, co jste řekla, Alice."

„A co jsem řekla?" zeptám se.

„Že tu knihu může napsat jen někdo, komu naprosto důvěřuju." Pokrčí rameny. „A protože nejsem úplně nejdůvěřivější děvče, bude chvíli trvat, než zjistím, kdo to je."

Vrhnu letmý pohled na Haydena. Zírá na sklenici vody, jako by se ji telepaticky snažil rozbít.

Odkašlu si a podívám se znovu na Margaret. „To dává smysl. Měli bychom spolu strávit pár dní a trochu se poznat, než se rozhodnete…"

„Měsíc," přeruší mě Margaret.

„Měsíc," zopakujeme jednohlasně já s Haydenem.

Margaret se rozjařeně usměje, ale když si všimne mého výrazu, úsměv jí trochu pohasne. „Nemějte strach," zvolá. „Za váš čas vám samozřejmě zaplatím. Jodi teď uvnitř připravuje nějaké dokumenty, které budete muset podepsat." Znovu pohlédnu na Haydena, na jeho zamračený výraz a napjaté čelo.

„Pořád tomu úplně nerozumím," přiznám.

„Představuju si to takhle." Margaret usrkne ze sklenice mraženého martini a pak pokračuje: „Oběma vám zaplatím za celý měsíc práce a dostanete i adekvátní příspěvek na bydlení. Jodi může první verzi mojí nabídky poslat vám, nebo vašim agentům, jak vám to bude vyhovovat. Můžeme v rámci možností vyjednávat a nakonec vám oběma vyplatím stejnou sumu. Podepíšete dohodu o mlčenlivosti a já se s vámi budu celý měsíc scházet. Na závěr mi ukážete, co jste zatím napsali. Vyberu si jednoho z vás, sepíšu s ním knihu a prodáme ji tomu, kdo nabídne nejvíc peněz."

„Paní Ivesová…“ začne Hayden.

„Margaret,“ odtuší a mávne rukou. „Říkejte mi Margaret. Nebo Irene. Tady na ostrově se představuju jako Irene. Prohodila jsem si první písmena jména a příjmení. To jsem vám asi měla přiznat až po podpisu dohody o mlčenlivosti.“

Mrkne na mě a obavy, které ohledně téhle dohody pociťuju, se jako mávnutím kouzelného proutku trochu zmenší.

„Nemyslíte, že by bylo jednodušší prostě –“

„Možná,“ přeruší Margaret Haydena a celou dobu se usmívá. „Ale když chcete něco udělat dobře, nikdy to není jednoduché. Promyslela jsem to a chci to provést takhle.“

„A co když z toho jeden z nás dvou vycouvá?“ zeptá se Hayden.

Margaret ztuhne, z očí jí pomalu vyprchá dobrá nálada. „Nevyberu si někoho jen proto, že musím. Chci si ponechat možnost volby. Pokud to jeden z vás vzdá, na což máte samozřejmě právo, budu se i tak s druhým účastníkem měsíc scházet a vyzkouším si ho, než se k něčemu zavážu. Pokud se mi bude líbit, co tento člověk sepsal, můžeme se bavit dál.“

„Takže říkáte,“ poznamená podrážděně Hayden, „že i když tomu oba věnujeme měsíc práce, možná se nakonec rozhodnete tu knížku vůbec nenapsat?“

Překvapí mě, jak přímočaře se vyjadřuje, skoro až bojovně, ale Margaret opět zajiskří v očích a zacuká jí v koutcích od přírody růžových rtů. „Přesně tak.“

Poprvé od chvíle, kdy jsem se posadila ke stolu, o mě Hayden zavadí pohledem. Prohlásí jen: „Dobrá.“ Víc už neřekne ani slovo, ale z tónu jeho hlasu je zřejmé, že tím nemyslí *Dobrá, chápu* nebo *Dobrá, promyslím si to*, ale *Dobrá, beru*.

Margaret se usměje ještě zářivěji a obrátí se na mě. „Slečno Scottová, co vy na to?“

Usilovně o tom přemýšlím, ptám se sama sebe, jestli existuje důvod, proč tu pár týdnů nezůstat a nezkusit své štěstí.

Co si to namlouvám?

Souhlasila bych, i kdybych to měla dělat zadarmo. Utratila bych všechny svoje úspory, odstavila práci pro *Scratch* na vedlejší kolej, klidně bych se i postavila na hlavu a nohama předváděla nějakou taneční choreografii, kdyby to po mně Margaret chtěla.

Pro takovou příležitost bych udělala úplně všechno.

„Jdu do toho," odvětím.

Margaret zatleská. „Výborně! Na to si musíme připít!" Pozvedne skleničku s martini. Hayden se k ní s viditelně skeptickým výrazem přidá, zvedne svou whiskovku a já užuž prohlásím, že ještě nemám co pít, když se ze stínů vynoří Jodi a položí na stůl tác.

Stříbrná konvice na kávu. Hrnek, ze kterého se kouří. Podšálek se smetanou a malá bílá miska s kostkami hnědého cukru. A vedle ní hromádka dokumentů se záložkami.

Smlouvy.

Vezmu si hrnek a zlehka si přiťuknu s Margaret i s Haydenem.

Margaret si lokne martini a spokojeně vydechne. „Takže," prohlásí, „kdo si dá něco k jídlu?"

Po dezertu – koláči s citronovou pěnou – Margaret mě a Haydena vyprovodí domem až k východu. Svítí už jen pár lamp a po Jodi jako by se slehla zem, což potvrzuje mou teorii, že Jodi u Margaret pracuje.

„Máte oba všechny dokumenty?" ujistí se Margaret, když nám otevírá dveře.

„Jo jo!" Zamávám složkou, co mi dala, a Hayden pouze přikývne. I u večeře skoro nepromluvil, jen se mračil na každý chod. Nevím, jestli za to mohla moje přítomnost, nebo jestli se takhle chová vždycky, ale jen těžko věřím tomu, že tenhle muž dokázal z Lena Stirlinga vymámit jeho dechberoucí,

srdceryvný příběh, natož aby ho dokázal vyšperkovat do krásné knihy, kterou jsem přečetla.

Na druhou stranu vím až moc dobře, že na první pohled lze zřídkakdy poznat, jaký člověk skutečně je nebo čím si prochází.

Co já vím, třeba se Hayden před večeří dozvěděl nějaké špatné zprávy nebo dorazil na ostrov těsně po rozchodu. Z vlastní zkušenosti vím, že je nejlepší lidi hned neodsuzovat.

„A koláč?“ otáže se Margaret.

Tentokrát já i Hayden zvedneme plastové krabičky se zbytkem nadýchaného dezertu.

„Tak tedy,“ řekne Margaret a mrkne na nás, „moji kolegové se vám ozvou.“

„Už se nemůžu dočkat!“ prohlásím, a než se dokážu zarazit, obejmu ji.

Naštěstí mě na oplátku také mírně sevře. „Brzy se uvidíme,“ utrousí, pak se s rozpřaženýma rukama otočí k Haydenovi, chce ho také obejmout. Jenže Hayden už natáhl ruku a chce si jí s Margaret potřást.

Margaret se uchechtne, ale srdečně jeho ruku vezme do dlaní. „Dobře dojeďte,“ pronese. A dodá: „Kde vlastně bydlíte?“

„V hotelu Grande Lucia,“ odpovím.

Hayden se se mnou krátce střetne pohledem, na okamžik se zatváří zklamaně a pak se opět otočí k Margaret. „V hotelu Grande Lucia,“ procedí mezi zuby.

„Božínku!“ vykřikne Margaret. „Jsem ráda, že kdybyste se potřebovali na někoho obrátit, nemusíte dlouho hledat.“

Pousměju se na Haydena. On se na mě ani nepodívá.

„Každopádně,“ řeknu Margaret vesele, „už vás nebudeme obtěžovat.“

„Pošlete mi co nejdřív zpátky všechny dokumenty, ať můžeme začít!“ Margaret nás vyvede ven z domu, a když s Haydenem kráčíme po cestě k silnici, mává nám a i já na ni

každých pár kroků přes rameno zamávám, jako bychom se předháněly v jižanské pohostinnosti.

Hayden mezitím naštvaně pochoduje přede mnou, už se těší, až bude vysvobozen (což očividně znamená, že se mě konečně zbaví).

Naposledy Margaret zamávám, protože cesta zahýbá k bráně.

Hayden ji nechal otevřenou a já za ním spěchám na tichou venkovskou silnici zalitou svitem měsíce. „Takže," začnu, „domluvíme si rozvrh?"

„Rozvrh?" Nezpomalí.

Popoběhnu a dostihnu ho až u auta. Parkuje přede mnou.

„Napadlo mě, že bychom si mohli rozdělit dny. Vy byste s Margaret pracoval od pondělí do středy a já od čtvrtka do soboty."

Hayden se z ničeho nic zastaví a otočí se ke mně, takže málem narazím do jeho hrudníku. Místo toho zapištím a zvládnu zabrzdit tak blízko u něj, že musím zaklonit hlavu, abych mu viděla do obličeje. „To byste se ní scházela o víkendu a já jenom ve všední dny."

„Dobře," odvětím. „Tak se s ní budu potkávat od pondělí do středy a vy od čtvrtka do soboty."

„Pak byste se vídaly jen ve všední dny," upozorní mě Hayden.

Zasměju se. „A to je pro vás problém?"

„Předpokládám, že pořád píšete pro *Scratch*, a já budu potřebovat čas na svoje další zakázky. Oba budeme potřebovat mít někdy v týdnu volno," vysvětlí mi Hayden. „Navíc abyste si udělala představu o životě svojí respondentky, musíte získat ucelenější přehled o jejím rozvrhu."

Cítím, jak mi obočí vystřelí k ofině. „Copak, copak, vy o mě máte starost? Místo toho, abyste prostě vzal situaci do vlastních rukou?"

Další důkaz, že v lidech je vždycky víc, než se na první pohled zdá.

Protočí oči, obrátí se ke mně zády a odpochoduje k autu. „Věřte mi," houkne na mě, když odemyká dveře. V měsíčním světle vypadá jako velký stín. „Nepotřebuju brát situaci do vlastních rukou."

5

Ačkoliv už Hayden sedí u sebe v autě, dveře má zavřené, přední světla zapnutá a motor nastartovaný, neodjede pryč, dokud i já nenastoupím k sobě do auta a nezamknu si dveře.

Možná přece jenom nedoufá, že mě na téhle temné venkovské cestě vedle močálu někdo zavraždí, možná to byla jen náhoda, ale rozhodnu se to vidět z té lepší stránky.

Hayden nemůže být tak zlý, jak vypadá. A i kdyby byl, nezáleží na tom, protože spolu nebudeme trávit čas.

Stáhnu si okýnka, rozjedu se pryč od Margaretina domu a zaposlouchám se do uklidňujícího bzukotu a šumění noci ve státě Georgia.

Na okamžik zaváhám, jestli nemám zavolat mámě a říct jí, co se děje. Ale už je po desáté a máma byla vždycky spíš ranní ptáče. Navíc bude asi nejlepší počkat, jak se všechno vyvine. Dám jí vědět, že jsem kvůli práci kousek od domova, naplánuju si u ní návštěvu, ale dokud nebudu vědět, jestli se na mě usměje štěstí, všechno ostatní si radši nechám pro sebe.

Vjedu znovu na téměř prázdnou čtyřproudovou silnici spojující pevninu s ostrovem Little Crescent a zastavím na semaforu. Ve vedlejším autě sedí Hayden. Také si mě všimne. Zamávám mu. Zamračí se na mě.

Na semaforu se rozsvítí zelená a já i Hayden šlápneme na plyn.

Vypadá to, že se oba snažíme nejet vedle sebe, ale semafory nám to vždycky překazí. Míjíme kavárnu Malý croissant i další obchody a já se zařadím do jízdního pruhu za Haydena, abychom se aspoň pořád střídavě nepředjížděli.

Na křižovatce na hlavní ulici spolu s Haydenem zahnu vpravo směrem do turistického centra a na parkoviště hotelu Grande Lucia.

Hayden u vjezdu na parkoviště zabočí doleva, takže já odbočím doprava. Nakonec zaparkujeme tři místa od sebe.

Vydá se po schodech, které vedou i ke mně do pokoje.

Zpomalím, ale když si Hayden uvědomí, že jdu za ním, nečekaně se zastaví uprostřed schodiště.

Nejenže zůstane stát, ale dokonce se obrátí ke mně a naváže oční kontakt. To je v našem vztahu obrovský pokrok. Za chvíli mi určitě věnuje náramek přátelství.

„Pondělí, středa, pátek," zabručí.

„Dobrý dny," odpovím.

„Nebo úterý, čtvrtek, sobota," pokračuje Hayden. „Vyberte si, které dny chcete. Takhle s ní budete moct strávit páteční nebo sobotní večer, pokud budete chtít, a v neděli se budeme buď střídat, nebo ji necháme volnou, záleží, čemu dá přednost Margaret."

Zastavím se na stejném schodu jako Hayden, uvažuju nad jeho plánem. „Kdy začneme?"

„Mám v plánu dořešit všechny tyhle dokumenty" – zvedne papíry, které drží v ruce – „během zítřka. V pátek a v sobotu můžeme začít s rešerší."

„Jak jste ji našel?" zeptám se.

Při té otázce se zachmuří. „To vám neprozradím."

„Vážně?" opáčím. „Proč?"

„Protože to nepotřebujete vědět," odvětí Hayden.

„Řeknu vám, jak jsem ji našla já," utrousím, snažím se ho tou nabídkou navnadit.

„Nezajímá mě to.“ Stoupá dál po schodech a já ho následuju.

Dorazíme na odpočívadlo v prvním patře a oba pokračujeme dál. „Vždyť už jste tady,“ podotknu. „Když zjistíte, jak jsem se na ostrov dostala, vůbec vám to nepomůže. A stejně tak já nezískám žádnou výhodu, pokud mi řeknete, jak jste se dozvěděl o Margaret.“

„Nechápu, proč vám na tom tak záleží,“ odtuší Hayden.

„Jsem zvědavá,“ prohlásím. „Nebylo snadný na to přijít.“

Když dojdeme na odpočívadlo ve druhém patře, vrhne na mě podezíravý pohled. „Takže to na vás udělalo dojem,“ utrousí suše.

„Je opravdu tak těžký tomu uvěřit?“ zajímám se.

Hayden si odfrkne, a když zdoláváme další schody, upřeně zírá před sebe. „Už to zase děláte,“ zavrčí, aniž by mi věnoval jediný pohled.

„Co?“ zeptám se.

„Zase se usmíváte jako šílenec,“ odtuší.

Překvapeně se rozesměju. „Nechápu, jak jste to poznal. Vždyť se na mě ani nedíváte.“

Tou poznámkou si vysloužím krátký pohled. „Ale teď vidím, že jsem měl pravdu.“

„Jsem z toho prostě nadšená,“ vysvětlím mu.

„Z tohohle zběsilýho závodu v běhu do schodů?“ pronese Hayden s kamennou tváří.

„Z práce s Margaret,“ odvětím. „Někde pod tou vaší ledovou fasádou jste určitě taky trochu nadšený.“

„Z toho, že jsem nedostal práci, teda rozhodně nadšený nejsem,“ zabručí.

„Ale pořád máte šanci ji získat,“ namítnu.

„Ano,“ přitaká. „Stejně jako vy.“

„Přesně tak,“ opáčím. „Proto jsem z toho nadšená. Umíte si představit všechny ty historky, co nám Margaret bude

vyprávět? Zná se úplně s každým. Byla všude. Taková práce se naskytne jen jednou za život."

„Toho jsem si vědom," poznamená Hayden. „Proto mě pěkně vytáčí, že než zjistím, jestli jsem tu práci dostal, bude mě někdo celý měsíc tahat za nos."

Vystoupáme do třetího ze čtyř pater a Hayden na chvíli zaváhá. Vyčkává, kudy se vydám. Vykročím z odpočívadla do chodby. Hayden mě s povzdechem následuje.

„Kdo by to byl řekl?" utrousím, jak tak kráčíme vedle sebe.

Nezdá se, že by ho to pobavilo. To nevadí. Královsky se bavím za nás oba.

Zastaví se u jedněch bleděmodrých dveří a na jeho výrazné tváři se objeví něco jako úleva. „Tady bydlím," oznámí mi Hayden.

„Aha," odtuším a projdu kolem něj k vedlejším dveřím. Vedou do mého pokoje.

„Děláte si legraci?" řekne Hayden.

„Nedělám," odvětím. „Předem se omlouvám. Prý v noci chrápu."

Zavrtí hlavou, a když v zadní kapse loví klíč od pokoje, zamumlá si pro sebe: „Samozřejmě že chrápete."

„Úterý, čtvrtek, sobota," vyhrknu.

Střelí po mně pohledem, rukou pořád svírá kliku.

„Jestli je vám to jedno," začnu, „vezmu si úterky, čtvrtky a soboty."

Beze slova si mě chvilku prohlíží a pak pomalu kývne. „Kdybychom se už neviděli, tak…"

„Jste mě rád poznal?" hádám.

Koutky úst mu sjedou směrem dolů. „Přeju příjemný pobyt, Alice," opraví mě.

Poprvé vysloví moje jméno a z nějakého důvodu mám pocit, že jsem vyhrála.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Krásný, velkolepý život**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.